

การพัฒนาหลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3

The Development of Curriculum to Enhance Understanding of Chinese Literature by Using Chinese Reading and Writing for the Third Year Students

Wang Huan¹ และดวงจันทร์ เดียววิไล²

Wang Huan¹ and Duangchan Diowvilai²

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง^{1,2}

Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Lampang Rajabhat University^{1,2}

Corresponding author, E-mail: 506011145@qq.com¹, duangchand@gmail.com²

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 2) ศึกษาผลการใช้หลักสูตรที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง จำนวน 21 คน ที่ลงทะเบียนเรียนนิเวศวรรณคดีจีนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น แบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อน-หลังการทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย หลักสูตร หน่วยการเรียนรู้ และ แบบทดสอบวัดความเข้าใจวรรณคดีจีน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละพัฒนาการสัมพัทธ์

ผลการวิจัยพบว่า หลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มี 7 องค์ประกอบ โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรมี 3 หน่วยการเรียนรู้ รวมเป็น 15 ชั่วโมง ได้แก่ หน่วยที่ 1 วรรณคดีจีนสมัยปัจจุบัน 3 ชั่วโมง หน่วยที่ 2 บทร้อยกรอง 6 ชั่วโมง และหน่วยที่ 3 บทร้อยแก้ว 6 ชั่วโมง ในภาพรวมหลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.40) หน่วยการเรียนรู้ในภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.48) นักศึกษามีคะแนนพัฒนาการความเข้าใจวรรณคดีจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร โดยพัฒนาการสัมพัทธ์ของนักศึกษาโดยเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 74.03

คำสำคัญ: การพัฒนาหลักสูตร, ความเข้าใจวรรณคดีจีน, การอ่านและการเขียนภาษาจีน

ABSTRACT

The objectives of this research were 1) to develop a curriculum to enhance understanding of Chinese literature by using Chinese reading and writing for the third year students and 2) to study the results of the implementation. The target group included 21 third year Chinese major students in the Bachelor of Arts program, Lampang Rajabhat University who enrolled Chinese literature course in the first semester of the Academic year 2023, by purposive sampling. This was preliminary experimental research, one-group Pretest – Posttest design. The tools used in the research were the developed curriculum, learning units and the test to measure understanding of Chinese literature. Data were analyzed by using percentage, mean , standard deviation and the percentage of relative development.

The research results revealed that the Curriculum to Enhance Understanding of Chinese Literature by Using Chinese Reading and Writing for the Third Year Students composed of 7 components. The content structure composed of 3 learning units, totaling 15 hours, namely; Unit 1: Modern Chinese Literature (3 hours), Unit 2: Poetry (6 hours) and Unit 3: Prose (6 hours). Overall, the curriculum was appropriate at a high level ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.40). The learning units were appropriate at a high level ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.48). After studying, the students had higher improvement scores than prior the curriculum management. The average relative development of students was 74.03 percent.

Keyword: The Development of Curriculum, Understanding of Chinese Literature, Chinese Reading and Writing

บทนำ

ภาษาจีนเป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญที่ใช้กันอย่างกว้างขวางและแพร่หลาย เป็นภาษาที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตประจำวันเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสารทางด้านการธุรกิจการค้า การท่องเที่ยว การศึกษา และยังเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการถ่ายทอดความรู้สึนึกคิดให้เกิดความเข้าใจ อีกทั้งยังเป็นการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียนที่สมบูรณ์แบบ จึงได้ถูกกำหนดให้เป็นภาษาสากลภาษาหนึ่ง และถูกกำหนดให้ใช้ในการประชุมขององค์การสหประชาชาติอีกด้วย การศึกษาขั้นพื้นฐานและระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย มีการเปิดสอนการเรียนการสอนภาษาจีน ทั้งในสถาบันของรัฐและเอกชนมาอย่างยาวนาน รัฐบาลไทยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของภาษาจีน ในปีพุทธศักราช 2557 กระทรวงศึกษาธิการได้ปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาจีนโดยกำหนดให้เป็นนโยบายเร่งด่วน โดยให้สถานศึกษาจัดการเรียนการสอนภาษาจีนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และมโนนโยบายสนับสนุนภาษาจีนอย่างต่อเนื่อง จนเกิดกระบวนการวัดประเมินผลและพัฒนาผู้สอนภาษาจีน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557) ดังนั้น ประเทศไทยและประเทศอื่น ๆ จึงให้ความสนใจที่จะเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมจีน (Wang, L.J., 2003 ; Li, K.Y., 2010; Han Ban, 2012) ภาษาจีนนับเป็นอันดับที่ 1 ที่มีผู้ใช้ในการสื่อสารด้วยการพูดทั่วโลกทั้งหมด จำนวน 1,300 ล้านคน แบ่งเป็นผู้ที่เป็นเจ้าของภาษา 873 ล้านคน(คิดเป็นร้อยละ 67.15) และที่เหลือ 427 ล้านคน (คิดเป็นร้อยละ 32.85) จึงแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของภาษาจีนในปัจจุบันและอนาคต (โทนี่ ธีรติ, 2558)

ประเทศไทยมีการเรียนการสอนภาษาจีนอย่างแพร่หลาย และพยายามที่จะสร้างเสริม ความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษา แต่ผู้เรียนส่วนใหญ่กลับมีปัญหาในการเรียนภาษาจีนเป็นอย่างมาก เนื่องจากภาษาจีนเป็นภาษาที่มีตัวอักษรค่อนข้างสลับซับซ้อนและจดจำตัวอักษรได้ยาก จึงส่งผลให้ผู้เรียนส่วนใหญ่มีอุปสรรคต่อการเรียนภาษาจีน ดังที่ โจว เจียน (Zhou Jian, 2009)กล่าวว่า ปัจจุบัน การเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ ยังไม่บรรลุผลสำเร็จเท่าที่ควร นักเรียนใช้เวลาเรียนภาษานาน แต่คนที่สามารถนำไปใช้ได้จริงได้มีน้อย โดยเฉพาะการเรียนการสอนตัวอักษรจีนนั้น นักเรียนส่วนมากเห็นว่าการอ่าน

และการเขียนตัวอักษรจีนค่อนข้างยาก จึงส่งผลกระทบต่อการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังสอดคล้องกับ นพาวรรณ ใจสุข (2556) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ในการเรียนภาษาจีน การจดจำคำศัพท์หรือจำตัวอักษรให้ได้นั้น เป็นสิ่งที่ค่อนข้างจดจำคำศัพท์ได้ยาก จึงเป็นปัญหา เนื่องจากผู้เรียนต้องจำตัวอักษรเป็นตัว ๆ ซึ่งหากศึกษาไปได้ระยะหนึ่ง จะสังเกตได้ว่า คำบางคำที่เรียน จะใช้ตัวอักษร 2 ตัวประกอบกันเป็น 1 คำ นั้นเป็นเรื่องที่แปลกเพราะถึงแม้ว่าจะทราบความหมายของคำนั้น ๆ แต่หากแยกตัวอักษรนั้นออกมา กลับไม่รู้วาคำ ๆ นั้นมีความหมายว่าอย่างไร ดังนั้นการเรียนภาษาจีนที่ดีควรจะจดจำตัวอักษรจีนให้ได้ เพราะถ้าหากรู้ตัวอักษรจีน ผู้เรียนจะสามารถอ่านและเข้าใจในคำศัพท์ต่าง ๆ ได้มากยิ่งขึ้น ยังทำให้สามารถเดาความหมายของคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยได้อีกด้วย การจดจำและการเขียนตัวอักษรจีนได้นับว่าเป็นการใช้ทักษะที่สูงมากอย่างหนึ่ง เพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาจีนได้ดีและมีประสิทธิภาพ รวมทั้งยังเป็นพื้นฐานที่จำเป็นในการเรียนรู้ภาษาในระดับที่สูงขึ้นอีกด้วย นอกจากนี้ ไซ่ ยูจิน (Cai Yuqin, 2009) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนตัวอักษรจีนไว้ว่า การเรียนตัวอักษรจีนเป็นพื้นฐานของการอ่าน และการเขียนภาษาจีน เป็นองค์ประกอบสำคัญในด้านการเรียนการสอนภาษาจีน และสอดคล้องกับคำกล่าว ของหาน เจียนถัง (Han Jiantang, 2004) ที่กล่าวว่า ตัวอักษรจีนเป็นหน่วยโครงสร้างพื้นฐานของภาษาจีน ซึ่งตัวอักษรประกอบเป็นคำศัพท์ คำศัพท์ประกอบเป็นกลุ่มคำ และกลุ่มคำประกอบเป็นประโยค ตัวอักษรจีนแต่ละตัวมีความหมาย และสามารถประสมกับตัวอักษรอื่นเป็นคำศัพท์ใหม่ เพราะฉะนั้นตัวอักษรจีนมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อภาษาจีน

ประเทศไทยมีการศึกษาภาษาจีนในทุกระดับการศึกษา โดยเฉพาะระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็นปลายทางการศึกษา ก่อนเข้าสู่การทำงาน การเรียนภาษา นอกจากผู้เรียนต้องเรียนรู้ด้านภาษาศาสตร์แล้วยังต้องเรียนรายวิชาการวรรณคดีควบคู่กันไปด้วย เปรียบดังภาษาคือรากฐานของวรรณคดี และวรรณคดีคือความหมายของภาษา วรรณคดีจีนจึงเป็นเนื้อหาสำคัญที่มีการบรรจุเป็นรายวิชาในหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยหลายแห่ง วรรณคดีเป็นมรดกที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษ สามารถสะท้อนภาพชีวิตความเป็นอยู่ของคนสมัยนั้น ๆ

ในเรื่องเรื่องก็มักสอดแทรกแนวคิด คติสอนใจ และปรัชญาชีวิตไว้ ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้ ความประทับใจและมีความรู้สึกร่วมไปกับกวี ดังนั้นวรรณคดีจึงมีคุณค่าทั้งในด้านประวัติศาสตร์ สังคม อารมณ์ และคติสอนใจ รวมทั้งมีคุณค่าในด้านวรรณศิลป์ด้วย นอกจากนี้วรรณคดีจะเป็นมรดกทางภูมิปัญญาของคนในชาติแล้ว วรรณคดียังเป็นเครื่องเชิดชูอารยธรรมของชาติและยังมีคุณค่าเป็นหลักฐานทางโบราณคดีได้อีกด้วย ทำให้คนในชาติสามารถรับรู้เรื่องราวในอดีต การอ่านวรรณคดีจึงเป็นการส่งเสริมให้ผู้อ่านมีอารมณ์สุนทรีย์ และเข้าใจความจริงของโลกมากยิ่งขึ้น จึงกล่าวได้ว่าวรรณคดีเป็นดังกระจกเงาส่องสะท้อนภาพสังคมและวัฒนธรรม ที่ทำให้ผู้อ่านได้เรียนรู้ศึกษาเรื่องราว ความเป็นมา และค่านิยมของสังคมที่ถูกปลูกฝังในแต่ละสมัย ก่อให้เกิดการจุดประกายความคิด การวิจักษ์วิจารณ์วรรณคดี ที่ทำให้นักเรียนได้ฝึกคิดวิเคราะห์ รู้จักสังเกต ได้ความรู้ และประสบการณ์จากวรรณคดี วรรณคดีจึงมีความสำคัญทั้งในด้านเนื้อหาที่ให้อรรถรสคติเตือนใจและด้านสังคมที่ให้ความรู้เกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม รวมทั้งเป็นบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญอีกประการหนึ่งด้วย (บุญกว้าง ศรีสุโท, 2563) จนสามารถยอมรับและปรับตัวให้เข้ากับสังคมใหม่ได้ดียิ่งขึ้น วรรณคดีจึงมีความสำคัญและมีประโยชน์ คือประโยชน์โดยตรงและประโยชน์ทางอ้อม ประโยชน์โดยตรงคือการใช้ความรู้ด้านวรรณคดีในการทำงานเลี้ยงชีพ ส่วนประโยชน์ทางอ้อม ซึ่งมีลักษณะเป็นนามธรรมเนื่องจากมุ่งเน้นประโยชน์ด้านความรู้สึกนึกคิด และสุนทรีย์ทางใจ เช่น ให้ความบันเทิง ชำรงรักษาศิลปวัฒนธรรม ส่งเสริมศีลธรรม เพิ่มพูนประสบการณ์ชีวิต และความรู้ทางภาษา เป็นต้น จิตรตรี เรื่องเขียน และบุญช่วย สนั่น (2563)

วรรณคดีเป็นมรดกที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษ สามารถสะท้อนภาพชีวิตความเป็นอยู่ของคนสมัยนั้น ๆ ในเนื้อเรื่องก็มักสอดแทรกแนวคิดคติสอนใจ และปรัชญาชีวิตไว้ ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้ความประทับใจและมีความรู้สึกร่วมไปกับกวี ดังนั้นวรรณคดีจึงมีคุณค่าทั้งในด้านประวัติศาสตร์ สังคม อารมณ์ และคติสอนใจ รวมทั้งมีคุณค่าในด้านวรรณศิลป์ด้วย นอกจากนี้วรรณคดีจะเป็นมรดกทางภูมิปัญญาของคนในชาติแล้ว วรรณคดียังเป็นเครื่องเชิดชูอารยธรรมของชาติและยังมีคุณค่าเป็นหลักฐานทางโบราณคดีได้อีกด้วย ทำให้คนในชาติสามารถรับรู้เรื่องราวในอดีต

การอ่านวรรณคดีจึงเป็นการส่งเสริมให้ผู้อ่านมีอารมณ์สุนทรีย์และเข้าใจความจริงของโลกมากยิ่งขึ้น จึงกล่าวได้ว่าวรรณคดีเป็นดังกระจกเงาส่องสะท้อนภาพสังคมและวัฒนธรรม ที่ทำให้ผู้อ่านได้เรียนรู้ศึกษาเรื่องราวความเป็นมาและค่านิยมของสังคมที่ถูกปลูกฝังในแต่ละสมัย ก่อให้เกิดการจุดประกายความคิด การวิจักษ์วิจารณ์วรรณคดี ที่ทำให้นักเรียนได้ฝึกคิดวิเคราะห์ รู้จักสังเกต ได้ความรู้ และประสบการณ์จากวรรณคดี วรรณคดีจึงมีความสำคัญทั้งในด้านเนื้อหาที่ให้อรรถรสคติเตือนใจและด้านสังคมที่ให้ความรู้เกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม รวมทั้งเป็นบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญอีกประการหนึ่งด้วย (บุญกว้าง ศรีสุโท, 2563)

การอ่านเพื่อสร้างความเข้าใจในสิ่งที่อ่านจะมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ จะช่วยในการเรียนและการเพิ่มทักษะด้านภาษาจีน ถ้าอ่านวรรณคดีแล้วไม่เข้าใจย่อมก่อให้เกิดปัญหา และจากการศึกษาพบว่า การอ่านเป็นปัญหามากที่สุด คือ อ่านแล้วจับใจความสำคัญไม่ได้ ไม่สามารถสรุปประเด็นหรือแยกข้อเท็จจริงออกจากข้อคิดเห็น และไม่สามารถจับใจความสำคัญหลักกับใจความรองได้ ทำให้ไม่ได้รับประโยชน์จากการอ่านเท่าที่ควร ทั้งยังเป็นปัญหาอุปสรรคต่อการอ่านวรรณคดี เนื่องจาก อ่านแล้วไม่เข้าใจไม่สามารถสรุป หรือจับใจความของเรื่องที่อ่านได้ (จินดารัตน์ ฉัตรสอน, 2558)

การอ่านเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเรียนรู้และการพัฒนาชีวิตสู่ความสำเร็จ การอ่านออกและอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว เข้าใจความหมายจะนำมาซึ่งความรู้ การคิดวิเคราะห์วิจารณ์ญาณ แยกแยะและประยุกต์ใช้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์พร้อมทั้งสามารถสื่อสารให้ผู้อื่นทราบและเข้าใจได้ (สถาบันภาษาไทย, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2558; อ้างถึงใน มธุรส ปรพภาจันทร์และคณะ, 2559) สอดคล้องกับเทรลลิงและฟาเดล (Tralling and Fadel, 2009) ได้กล่าวไว้ในทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 คือการอ่าน การเขียนและความสามารถในการคำนวณ ซึ่งการอ่านเป็นหนึ่งในสี่ของทักษะทางภาษาที่จำเป็นต้องฝึกฝนอยู่เสมอและสามารถฝึกฝนได้เรื่อย ๆ ตามวัยและประสบการณ์ไม่มีวันสิ้นสุดเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้มนุษย์ได้รับความคิด ความรู้และความบันเทิง มีผลต่อชีวิตและจิตใจของมนุษย์ให้เจริญยิ่งขึ้น สอดคล้องกับโจว เสี่ยว ปิง (Zhou Xiao Bing,

Zhang Shi Tao, Gan HongMei, 2008) นักการศึกษาชาวจีนได้กล่าวว่าการอ่านเป็นพฤติกรรมการคิดขั้นสูงที่ควรได้รับการพัฒนาของมนุษย์ เพราะเป็นกระบวนการที่มนุษย์ใช้ในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสาร ติดต่อกสื่อสารและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ข่าวสารต่างๆเมื่อมีการนำเสนอด้วยการพูดหรืออ่านให้ฟังผ่านสื่อแล้ว ส่วนใหญ่จะมีการเก็บบันทึกไว้ในรูปของสิ่งตีพิมพ์หรือเป็นหลักฐานอ้างอิงต่อไป

ในการเรียนภาษาส่วนใหญ่จะเน้นอยู่ทั้งหมด 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งในการเรียนภาษาจีนก็เช่นกัน จะต้องเริ่มจากการฟังก่อนเป็นอันดับแรก แล้วจึงจะพัฒนาต่อเป็นการพูด เมื่อสามารถพูดได้แล้วจะมาสู่ในขั้นตอนของการอ่าน และการเขียน ซึ่งในการอ่านและการเขียนภาษาจีนนั้นได้มีกฎและหลักการอ่านและการเขียนที่ตายตัว การอ่านเป็นการถ่ายทอดความคิด จากหนังสือของผู้ประพันธ์ไปยังผู้อ่านด้วย ผู้ประพันธ์ต้องให้ผู้อ่านได้เห็นความคิดความรู้สึกของตน ถ้าผู้อ่านตีความของหนังสือได้ และสามารถรู้จุดมุ่งหมายของผู้ประพันธ์ได้ก็ได้อ่านว่า “อ่านหนังสือเป็น” (เปลื้อง ณ นคร, 2544) การเขียนเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการติดต่อกสื่อสาร เพราะการเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึกนึกคิด เรื่องราว ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ไปสู่ผู้อื่นโดยใช้ตัวอักษรเป็นเครื่องมือ การถ่ายทอด การเขียนเป็นวิธีการสื่อสารที่สำคัญในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด และประสบการณ์เพื่อสื่อไปยังผู้รับได้อย่างกว้างไกล นอกจากนั้นการเขียนยังมีคุณค่าในการบันทึกเป็นข้อมูลหลักฐานให้ศึกษาได้อย่างยาวนาน

การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยโดยทั่วไปยังใช้ระบบเก่าที่เน้นการท่องจำ อ่าน คัด เขียน ไม่เกิดแรงจูงใจในการที่จะนำไปใช้ในชีวิตจริง ยังไม่ค่อยจะสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ในยุคศตวรรษที่ 21 ที่ครูจะเป็น ผู้ช่วยแนะแนว และช่วยออกแบบกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนแต่ละคนสามารถประเมินความก้าวหน้าของการเรียนรู้ของตนเองได้ ให้ผู้เรียนใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง การอ่านย่นความสะดวก และการเสนอแนะเพื่อการเข้าถึงองค์ความรู้ผ่านเทคโนโลยี (Technology) ทำให้ผู้เรียนเข้าถึงความรู้ได้รวดเร็วและกว้างขวางมากขึ้นโดยลำดับ รวมทั้งกระบวนการเรียนรู้ด้วยการลงมือปฏิบัติ โดยยึดผู้เรียน

เป็นศูนย์กลาง ทำให้สามารถปฏิบัติตนต่อกันได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมมากขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

หลักสูตรมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษา จะเห็นได้จากการจัดการศึกษาของไทยทุกประเภทและระดับการศึกษาต่างก็มีหลักสูตรใช้เป็นหลักสำหรับจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาผู้เรียนอย่างมีทิศทางตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร (วิชัย วงษ์ใหญ่ 2554) และ ทาบา (1962) ให้นิยามของการพัฒนาหลักสูตรไว้ว่า หมายถึง การเปลี่ยนแปลงและการปรับปรุงหลักสูตรที่มีอยู่เดิมให้ดียิ่งขึ้นทั้งในด้านการวางจุดมุ่งหมายการจัดเนื้อหาสาระของวิชา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผล และอื่น ๆ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายใหม่ที่ได้ออกไว้ ซึ่งแนวคิดนี้เป็นแนวคิดที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการปรับปรุงหลักสูตรรายวิชาการคณิตศาสตร์ โดยดำเนินการตามขั้นตอนทั้ง 7 ของทาบา คือ 1) วิเคราะห์สภาพปัญหา สำรวจความต้องการและความจำเป็น 2) การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร 3) การเลือกเนื้อหาสาระ 4) การจัดรวบรวมเนื้อหาสาระ 5) การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ 6) การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ได้เลือกแล้ว และ 7) การประเมินผล จึงได้ร่างหลักสูตรที่จะนำไปใช้เพื่อเสริมความเข้าใจในวรรณคดีจีนให้แก่นักศึกษา

ผู้วิจัยในฐานะเป็นผู้สอนวิชาภาษาจีนในสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี วิชาวรรณคดีจีนเป็นวิชาบังคับของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ระดับชั้นปีที่ 3 และ 4 ในการสอนภาษาจีนนั้นพบว่า นักศึกษามีความเข้าใจในการอ่านในระดับต่ำ สังเกตจากการวัดความเข้าใจการอ่านด้วยการซักถามหรือการให้เขียน นักศึกษาไม่สามารถแสดงความเข้าใจซึ่งมีต่อเนื้อหาในวรรณคดีได้มากนัก ส่งผลให้นักศึกษาจำนวนหนึ่งมีทัศนคติเชิงลบต่อวิชาวรรณคดีจีนโดยมองว่าเป็นวิชาที่ยากและน่าเบื่อ ซึ่งสาเหตุหลักมาจากการที่นักศึกษาขาดทักษะทางภาษา ซึ่งสอดคล้องกับ (Kanokporn Numtong and Zhang Junxia, 2021) ที่กล่าวว่า ผู้สอนยังคงใช้วิธีสอนท่องจำแบบเดิมเป็นส่วนใหญ่ ปัญหาที่ทำให้ นักศึกษาขาดความเข้าใจในการใช้ภาษาจีนในเรื่องของวรรณคดีจีน โดยเฉพาะการอ่านเพื่อเข้าใจซึ่งเป็นอุปสรรคในการเรียนที่ต้องใช้เวลาในการเรียนเพิ่มมากขึ้น ยังต้องตรวจตราในการเรียนรู้ด้วยส่วนใหญ่แล้วคิดว่ายังไม่เข้าใจและยังไม่สามารถจับใจความสำคัญ

ของเรื่องได้ผลการเรียนรู้ที่ไม่สมบูรณ์แบบ และไม่คิดว่า วิชาวรรณคดีจะใช้กับงานในอนาคตของนักศึกษาได้ ด้วยเหตุข้างต้นส่งผลให้นักศึกษาไม่ค่อยสนใจวิชาวรรณคดีจีน ส่วนใหญ่จึงขาดความกระตือรือร้นในการที่จะเรียนคือไม่อยากเรียน ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงปัญหานี้ จึงได้นำความรู้เรื่องการพัฒนาหลักสูตรกับความรูเรื่องวรรณคดีจีนกับปัญหาในการอ่านและการเขียนภาษาจีนมาพัฒนาเป็นหลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีน เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะทางภาษาจีนและความเข้าใจในวรรณคดีจีน ให้กับนักศึกษาไทยที่เรียนสาขาภาษาจีนเป็นภาษาที่สาม ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้พัฒนาหลักสูตรเพื่อให้ นักศึกษาไทยได้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวรรณคดีจีนได้อย่างถูกต้อง โดยการฝึกทักษะการอ่านและการเขียน เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะของตนเองเกี่ยวกับวรรณคดีจีน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3
2. เพื่อศึกษาผลการใช้หลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านตัวแปร
ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้ การอ่านและการเขียนภาษาจีน
ตัวแปรตาม คือ ความเข้าใจวรรณคดีจีน
2. ขอบเขตด้านเนื้อหา
ผู้วิจัยศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักศึกษา พบว่านักศึกษามีปัญหาในการทำ ความเข้าใจวรรณคดีจีน และมีความต้องการจะอ่านวรรณคดีจีนสมัยปัจจุบัน ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์เพื่อกำหนดเนื้อหาของหลักสูตรวรรณคดีจีนสมัยปัจจุบันจำนวน 15 ชั่วโมง แบ่งออกเป็น 3 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้ หน่วยที่ 1 ประวัติวรรณคดี สมัยปัจจุบัน (3 ชั่วโมง) หน่วยที่ 2 บทร้อยกรอง (6 ชั่วโมง) หน่วยที่ 3 บทร้อยแก้ว (6 ชั่วโมง)

3. ขอบเขตด้านเวลา

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่องการพัฒนาหลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีน โดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre-Experimental Design) โดยศึกษากลุ่มเดียว ทดสอบก่อน-หลังการทดลอง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรคือนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาคเหนือตอนบน 3 แห่ง ที่เรียนรายวิชาวรรณคดีจีน (เชียงใหม่ เชียงราย ลำปาง) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง จำนวน 21 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาวรรณคดีจีน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนา คือ หลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ หน่วยการเรียนรู้วรรณคดีจีนสมัยปัจจุบันที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดความเข้าใจวรรณคดีจีน ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 5 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
เนื่องจากหลักสูตรที่ผู้วิจัยพัฒนาเป็นหลักสูตรระดับรายวิชา มีลักษณะเป็นหน่วยการเรียนรู้ ผู้วิจัยเลือกใช้กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของทาบ (1962) ซึ่งเป็นแนวคิด การพัฒนาหลักสูตรที่มีลักษณะจากล่างขึ้นบนคือระดับห้องเรียน มาจากครูผู้สอน โดยใช้วิธีอุปนัย กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของ ทาบมีทั้งหมด 7 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ศึกษาวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนและสังคม เป็นการศึกษาบริบทต่าง ๆ เกี่ยวกับ การจัดการเรียนการสอน สภาพการจัดการเรียนการสอน ปัญหาในการจัดการเรียนการสอน

ความต้องการและความสนใจของผู้เรียน เพื่อนำประเด็นต่าง ๆ มาจัดเรียงลำดับความสำคัญในการพัฒนา และกำหนดประเด็นในการพัฒนาหลักสูตร ในการพัฒนาครั้งนี้ผู้วิจัยได้สอบถามนักศึกษาที่ได้สอนเกี่ยวกับเนื้อหาและวิธีการจัดการเรียนการสอนที่ต้องการให้ผู้วิจัยพัฒนาในรายวิชาการวรรณคดีจีน รวมทั้งสอบถามผู้สอนภาษาจีน นำมาวิเคราะห์เพื่อมาเป็นข้อมูลในการกำหนดหลักการและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ขั้นที่ 2 กำหนดวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวรรณคดีจีนวิเคราะห์วัตถุประสงค์ของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาภาษาจีน (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2561) ของมหาวิทยาลัย และ มคอ.3 รายวิชาการวรรณคดีจีน นำข้อมูลมากำหนดเป็นจุดมุ่งหมายคือเพื่อเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนสมัยปัจจุบันให้นักศึกษา ขั้นที่ 3 เลือกเนื้อหา ผู้วิจัยศึกษาเอกสารวรรณคดีจีน หนังสือวรรณคดีจีนที่มีผู้แต่งเพื่อให้คนต่างชาติเรียน หนังสือวรรณคดีจีนที่เรียนในประเทศจีน ผสมกับข้อมูลการวิเคราะห์คำอธิบายรายวิชาเนื้อหาวรรณคดีจีนสมัยปัจจุบัน ขั้นที่ 4 จัดองค์ประกอบของเนื้อหา กำหนดเป็นเนื้อหาของหลักสูตรที่มีจำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้คือ หน่วยที่ 1 ประวัติวรรณคดีสมัยปัจจุบัน หน่วยที่ 2 บทร้อยกรอง หน่วยที่ 3 บทร้อยแก้ว ขั้นที่ 5 เลือกประสบการณ์การเรียนรู้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์/สังเคราะห์กิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตรฯ โดยสังเคราะห์จากเอกสารเกี่ยวกับการสอนวรรณคดี การสอนภาษาจีน การสอนวัฒนธรรมจีน และสอบถามอาจารย์ผู้สอนภาษาจีนเกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนการสอนวรรณคดีจีน และคุณลักษณะที่จำเป็นต่อการนำไปสู่ความเข้าใจวรรณคดีจีน จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าการจัดการเรียนการสอนเพื่อความเข้าใจวรรณคดีสามารถใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีนมาเป็นกิจกรรมหลัก ขั้นที่ 6 จัดองค์ประกอบของประสบการณ์การเรียนรู้ ผลการสังเคราะห์ได้ลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยให้นักศึกษาได้ฝึกอ่านและเขียนภาษาจีนมีกิจกรรมหลักในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน เรียกว่า PRWR (John Langan, 2013) ดังนี้ ขั้นที่ 1 Preview ดูตัวอย่าง เป็นการสำรวจบทอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อให้เห็นภาพรวม ขั้นที่ 2 Read อ่าน เป็นการอ่านจับประเด็นสำคัญของบทอ่าน โดยการอ่านแบบรวดเร็วเพียง เพื่อทำความเข้าใจบทอ่านแล้วกลับไปอ่านซ้ำในส่วนที่

ไม่เข้าใจตอนแรกเพื่อเก็บแนวคิดและรายละเอียดสำคัญ ขั้นที่ 3 Write เขียน เขียนเกี่ยวกับบทอ่าน และบันทึกความคิด ขั้นที่ 4 Recite ท่อง เป็นการทบทวนเกี่ยวกับบทอ่านหรือเขียนบันทึกแสดงความคิดเห็นต่อบทอ่าน ขั้นที่ 7 ประเมินผล เพื่อตรวจสอบกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่จัดไว้ว่าบรรลุตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ รวมทั้งวิธีการประเมินผล และองค์ประกอบของหลักสูตรฯ ผู้วิจัยสังเคราะห์วิธีการวัดและประเมินผลความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีนเพื่อกำหนดตัวบ่งชี้ในการวัดและประเมินผลการเรียน การสอนตามหลักสูตรฯ ผู้วิจัยเลือกวิธีการวัดและประเมินผลเป็นแบบทดสอบวัดความเข้าใจวรรณคดีจีนมีลักษณะเป็นแบบทดสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 5 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ๆ ละ 1 คะแนน ตอบถูกได้ 1 ตอบผิดได้ 0 มีลักษณะเป็นแบบทดสอบอิงเกณฑ์ ครอบคลุมจุดประสงค์และเนื้อหาของหลักสูตร

ผู้วิจัยยกร่างหลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ตามองค์ประกอบของหลักสูตรที่สังเคราะห์ไว้ ประกอบด้วย 7 องค์ประกอบ ได้แก่ 1. ความนำ 2. หลักการของหลักสูตร 3. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 4. เนื้อหาของหลักสูตร ประกอบด้วย 3 หน่วยการเรียนรู้ (หน่วยที่ 1 วรรณคดีจีนสมัยปัจจุบัน หน่วยที่ 2 ร้อยกรอง และหน่วยที่ 3 ร้อยแก้ว) 5. แนวทางการจัดการเรียนการสอน 6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้ และ 7. การวัดและประเมินผล การเรียนรู้ หลังจากนั้นผู้วิจัยนำเสนอร่างหลักสูตร หน่วยการเรียนรู้ และแบบทดสอบให้อาจารย์ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความเหมาะสม นำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ แล้วนำหลักสูตร หน่วยการเรียนรู้ และแบบทดสอบเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อประเมินความเหมาะสมสอดคล้องหรือความตรงภายใน (Internal Validity) ขององค์ประกอบของหลักสูตรและหน่วยการเรียนรู้ โดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมเป็นแบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ประเมินตามหัวข้อ 7 องค์ประกอบของหลักสูตร และ 3 หน่วยการเรียนรู้ สำหรับแบบทดสอบผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ว่าแบบทดสอบวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ ผลการประเมินความสอดคล้องภาพรวม

ความเหมาะสมของหลักสูตรอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.40) หน่วยการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.48) ค่า IOC ของข้อสอบทั้ง 40 ข้อ คือ 0.80 แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ผู้วิจัยนำเสนอขออนุมัติการรับรองการวิจัยในมนุษย์ต่อคณะกรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เมื่อผ่านการรับรองแล้วจึงนำแบบทดสอบไปทดลองนำร่องกับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 31 คน ข้อสอบทั้ง 40 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกผ่านเกณฑ์ทุกข้อคืออยู่ระหว่าง 0.23-0.53 แสดงว่าใช้ได้ ผู้วิจัยคัดเลือกข้อสอบจำนวน 30 ข้อ นำผลของข้อสอบที่คัดเลือกไว้ มาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีการของ Lovett (บุญชม ศรีสะอาด, 2560) โดยค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.91 ผู้วิจัยจัดพิมพ์หลักสูตร หน่วยการเรียนรู้ และแบบทดสอบเป็นรูปเล่มสมบูรณ์พร้อมที่จะนำไปใช้จริงภาคสนามกับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 21 คน ต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ชี้แจงการจัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ให้กับกลุ่มเป้าหมาย พร้อมทั้งขอความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากนักศึกษาในการเข้าร่วมการวิจัย
2. ให้กลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบก่อนเรียน เพื่อวัดความเข้าใจวรรณคดีจีน ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 5 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ใช้เวลา 2 ชั่วโมง
3. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตรโดยใช้เวลารวม 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 วัน วันละ 3 ชั่วโมง รวม 15 ชั่วโมง โดยใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั่วโมงวิชาการวรรณคดีจีน
4. หลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สิ้นสุดลง ให้นักศึกษาทำแบบทดสอบหลังเรียน ด้วยแบบทดสอบวัดความเข้าใจวรรณคดีจีน

ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 5 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ 30 คะแนน ใช้เวลา 2 ชั่วโมง

5. รวบรวมผลการทดสอบวัดความเข้าใจวรรณคดีจีนเพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. นำกระดาษคำตอบของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มเป้าหมายมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
2. รวบรวมคะแนน แล้วคำนวณหา ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบวัดความเข้าใจวรรณคดีจีนของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนตามหลักสูตร โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
4. คำนวณคะแนนพัฒนาการจากผลการทดสอบวัดโดยใช้สูตรคะแนนพัฒนาการ และแปลคะแนนตามเกณฑ์ระดับพัฒนาการ

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยสรุปผลตามลำดับวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

1. ผลการพัฒนาหลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ผลปรากฏดังนี้
หลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มี 7 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ความนำ 2) หลักการของหลักสูตร 3) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 4) เนื้อหาของหลักสูตร 5) แนวทางการจัดการเรียนการสอน 6) สื่อ/แหล่งเรียนรู้ 7) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรมี 3 หน่วยการเรียนรู้ รวมเป็น 15 ชั่วโมง ได้แก่ หน่วยที่ 1 วรรณคดีจีนสมัยปัจจุบัน 3 ชั่วโมง มีสาระเกี่ยวกับภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของวรรณคดีจีนสมัยปัจจุบันและวาทศาสตร์จีน หน่วยที่ 2 บทหรือกรอง 6 ชั่วโมง มีสาระเกี่ยวกับ บทประพันธ์ของกวีจีน เช่น เชียงฉวนของหยูกว่าง

จึง จื้อเซียงวูของซู่ถึง ชั่วหู่ของเจิ้งโซ่วหู่ และหน่วยที่ 3 บทร้อยแก้ว 6 ชั่วโม่ง มีสาระเกี่ยวกับงานเขียนของนักเขียนจีน เช่น อีเค้อเสี่ยวเถาซู่ของเจียผิงเอา เทอถังเยว่เซ่อของจู่จู่ซิง และ หงเกาเหลียงของโม่เหยียน เป็นต้น ในภาพรวมหลักสูตรมีความเหมาะสม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.33$, S.D.= 0.40) หน่วยการเรียนรู้มีความเหมาะสม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$, S.D.= 0.48)

ตารางที่ 1 แสดงผลการพิจารณาความหมายสมของหลักสูตร

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
1. ความนำ	4.30	0.27	มาก
2. หลักการของหลักสูตร	4.60	0.55	มากที่สุด
3. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4.60	0.55	มากที่สุด
4. เนื้อหาของหลักสูตร	4.13	0.51	มาก
5. แนวทางการจัดการเรียนการสอน	4.27	0.43	มาก
6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้	4.20	0.53	มาก
7. การวัดและประเมินผล การเรียนรู้	4.40	0.55	มาก
ผลรวมการประเมิน	4.33	0.40	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่าผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน มีความเห็นว่าองค์ประกอบของหลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้ การอ่านและการเขียนภาษาจีน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ในภาพรวม มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.40) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า แต่ละด้านมีความเหมาะสม อยู่ในระดับมาก และมากที่สุดเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้ดังนี้ ด้านหลักการของหลักสูตรและจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ($\bar{X} = 4.60$, S.D.= 0.55) ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.40$, S.D.= 0.55) ด้านความนำ ($\bar{X} = 4.30$, S.D.= 0.27)

ด้านแนวทางการจัดการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.27$, S.D.= 0.43) ด้านสื่อ/แหล่งเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.20$, S.D.= 0.53) ด้านเนื้อหาของหลักสูตร ($\bar{X} = 4.13$, S.D.= 0.51)

ตารางที่ 2 ผลประเมินความเหมาะสมของหน่วยการเรียนรู้หลักสูตร เสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
1. โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้	4.40	0.55	มาก
2. หน่วยการเรียนรู้	4.53	0.51	มากที่สุด
3. องค์ประกอบของหน่วยการเรียนรู้	4.48	0.48	มาก
ผลรวมการประเมิน	4.48	0.48	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่าผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน มีความเห็นว่าหน่วยการเรียนรู้หลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้ การอ่านและการเขียนภาษาจีน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ในภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$, S.D.= 0.48) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า แต่ละด้านมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก และมากที่สุดเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านหน่วยการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.53$, S.D.= 0.51) ด้านองค์ประกอบของหน่วยการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.48$, S.D.= 0.48) ด้านโครงสร้างหน่วยการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.40$, S.D.= 0.55)

ผลจากการนำหลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีน โดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ไปทดลองใช้กับนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย เพื่อศึกษาผลของการใช้ หลักสูตร ซึ่งผลปรากฏผลดังตารางที่ 3 และตารางที่ 4

ตารางที่ 3 ผลการวัดความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3

คนที่	คะแนน ก่อนเรียน	คะแนน หลังเรียน	คะแนน ผลต่าง	ร้อยละ พัฒนาการ สัมพัทธ์	ระดับ พัฒนาการ
1	6	24	18	75.00	มีพัฒนาการสูง
2	9	25	16	76.19	มีพัฒนาการสูงมาก
3	9	26	17	80.95	มีพัฒนาการสูงมาก
4	7	22	15	65.22	มีพัฒนาการสูง
5	9	25	16	76.19	มีพัฒนาการสูงมาก
6	6	24	18	75.00	มีพัฒนาการสูง
7	6	25	19	79.17	มีพัฒนาการสูงมาก
8	10	25	15	75.00	มีพัฒนาการสูง
9	7	22	15	65.22	มีพัฒนาการสูง
10	9	29	20	95.24	มีพัฒนาการสูงมาก
11	10	24	14	70.00	มีพัฒนาการสูง
12	4	22	18	69.23	มีพัฒนาการสูง
13	6	25	19	79.17	มีพัฒนาการสูงมาก
14	7	26	19	82.61	มีพัฒนาการสูงมาก
15	5	21	16	64.00	มีพัฒนาการสูง
16	8	24	16	72.73	มีพัฒนาการสูง
17	14	27	13	81.25	มีพัฒนาการสูงมาก
18	7	24	17	73.91	มีพัฒนาการสูง
19	6	24	18	75.00	มีพัฒนาการสูง
20	8	22	14	63.64	มีพัฒนาการสูง
21	15	24	9	60.00	มีพัฒนาการสูง
รวม	168	510	342	1554.71	
$\bar{x}$	8.00	24.29	16.29	74.03	มีพัฒนาการสูง
S.D.	2.70	1.87	2.53	8.03	

จากตารางที่ 3 พบว่านักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรฯ มีคะแนนพัฒนาการของความเข้าใจวรรณคดีจีนหลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรฯ สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรฯ โดยร้อยละพัฒนาการสัมพัทธ์ ของนักศึกษาโดยเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 74.03 แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีพัฒนาการสูงขึ้น ในการทำความเข้าใจวรรณคดีจีน

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่มีคะแนนพัฒนาการหลังการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3

เกณฑ์คะแนน พัฒนาการ สัมพัทธ์	ระดับพัฒนาการ	จำนวนนักศึกษา	ร้อยละ
51-75	มีพัฒนาการสูง	13	61.90
76-100	มีพัฒนาการสูงมาก	8	38.10

จากตารางที่ 4 พบว่าหลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรฯ นักศึกษามีระดับพัฒนาการของความเข้าใจวรรณคดีจีน โดยมีจำนวนนักศึกษาจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 38.10 ของนักศึกษาทั้งหมด ที่มีระดับพัฒนาการอยู่ในระดับสูงมาก และนักศึกษาจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 61.90 ของนักศึกษาทั้งหมด ที่มีระดับพัฒนาการอยู่ในระดับสูง

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

1. หลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มี 7 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ความนำ 2) หลักการของหลักสูตร 3) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 4) เนื้อหาของหลักสูตร 5) แนวทางการจัดการเรียนการสอน 6) สื่อ/แหล่งเรียนรู้ 7) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โครงสร้างเนื้อหาหลักสูตรประกอบไปด้วย 3 หน่วยการเรียนรู้ คือ หน่วยที่ 1 วรรณคดีจีนสมัยปัจจุบัน 3 ชั่วโมง หน่วยที่ 2 บทร้อยกรอง 6 ชั่วโมง และหน่วยที่ 3 บทร้อยแก้ว 6 ชั่วโมง รวมเป็น 15 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในทุกหน่วยการเรียนรู้โดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีนเป็นฐาน หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมีการพัฒนาตามหลักการของการพัฒนาหลักสูตร ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรของ ทาบา (1962); เซเลอร์ และอเล็กซานเดอร์ (1974); ปราโมทย์ จันทรเรือง (2552); วิชัย วงษ์ใหญ่ (2552); สัจจอุทรนันท์ (2532); ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2556); วรณุพา เทพสุภรณ์กุล (2560); พงษ์สิทธิ์ พิริ (2563); และชฎานิศ ช่วยบำรุง (2564)

ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยให้ความสำคัญกับการวินิจฉัยความต้องการของนักศึกษาเพื่อพัฒนาหลักสูตรให้มีจุดประสงค์และเนื้อหาตรงกับความต้องการของนักศึกษา ซึ่งกระบวนการพัฒนาหลักสูตรเสริม ความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ได้ใช้หลักการพัฒนาหลักสูตรของทาบ (1962) ที่ได้เสนอขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรไว้ดังนี้ คือ การกำหนดข้อมูลพื้นฐานการกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การคัดเลือกจัดเนื้อหาสาระและประสบการณ์การกำหนดมาตรการวัดและประเมินผล การทดลองใช้หลักสูตร การประเมินผล การใช้หลักสูตรและการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรก่อนนำไปใช้ ซึ่งสอดคล้องกับ รชนีกร มนคง และปริญญาภา สีสทอง (2565) ได้ทำวิจัยเรื่องหลักสูตรส่งเสริมความสามารถการอ่านจับใจความสำคัญภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการสอนเค ดับเบิลยู แอล เอช พลัส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า หลักสูตรส่งเสริมความสามารถการอ่านจับใจความสำคัญภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการสอนเค ดับเบิลยู แอล เอช พลัส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีองค์ประกอบคล้ายกัน ได้แก่ 1) ความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตร 2) หลักการของหลักสูตร 3) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 4) เนื้อหาของหลักสูตร 5) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 6) สื่อและแหล่งการเรียนรู้ 7) การวัดและประเมินผล โดยผู้วิจัยได้เลือกแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรของทาบ (1962) เนื่องจากหลักสูตรที่ผู้วิจัยพัฒนาเป็นหลักสูตรระดับหน่วยการเรียนรู้ เป็นหลักสูตรระดับชั้นเรียนที่พัฒนาได้ โดยผู้สอน เพื่อช่วยให้สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา โดยขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร ประกอบด้วย 7 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การวินิจฉัยความต้องการ 2) การกำหนดจุดมุ่งหมาย 3) การเลือกเนื้อหา 4) การจัดองค์ประกอบของเนื้อหา 5) การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ 6) การจัดองค์ประกอบของประสบการณ์การเรียนรู้ 7) การวินิจฉัยสิ่งที่ประเมิน การเลือกวิธีการและเครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน ทั้งนี้ผู้วิจัยให้ความสำคัญกับขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตรขั้นที่ 1 คือการวินิจฉัยความต้องการ โดยได้ ศึกษาบริบทต่าง ๆ เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน สภาพการจัดการเรียนการสอน ความต้องการและความสนใจของผู้เรียน พบว่า นักศึกษามีปัญหาการทำความเข้าใจวรรณคดีจีน

และจากการสอบถามความต้องการของนักศึกษพบว่านักศึกษาที่มีปัญหาความเข้าใจวรรณคดีจีนมีความต้องการในการศึกษาเรื่องความเข้าใจวรรณคดีจีนให้ลึกซึ้งมากขึ้นและต้องการให้มีการปรับเปลี่ยนวิธีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคใหม่ ๆ ที่จะทำให้นักศึกษามีความสามารถในการทำความเข้าใจวรรณคดีจีน ผู้วิจัยจึงนำประเด็นต่าง ๆ มาจัดเรียงลำดับความสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน เพื่อนำมาจัดทำหลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3

การประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พบว่า ภาพรวมหลักสูตร มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.33$, S.D.= 0.40) หน่วยการเรียนรู้หลักสูตรในภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$, S.D.= 0.48) ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้สร้างหลักสูตรและหน่วย การเรียนรู้ โดยผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ ตลอดจนมีการปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ก่อนที่จะนำไปทดลองใช้ ซึ่งสอดคล้องกับรชนีกร มนคง และปริญญาภา สีสทอง (2565) ได้ทำวิจัยเรื่องหลักสูตรส่งเสริมความสามารถการอ่านจับใจความสำคัญภาษาจีน โดยใช้เทคนิค การสอนเค ดับเบิลยู แอล เอช พลัส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ภาพรวมหลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก คู่มือการใช้หลักสูตร ในภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

2. ผลการใช้หลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จากการนำหลักสูตรฯ ไปใช้กับนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมาย พบว่านักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายที่ได้เรียนรู้ผ่านหลักสูตรฯ ซึ่งประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{X} = 24.29$, S.D.= 1.87) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 8.00$, S.D.= 2.70) และด้านความเข้าใจวรรณคดีจีนอยู่ในระดับคุณภาพดี มีคะแนนหลังเรียนร้อยละ 80.95 ซึ่งสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนถึงร้อยละ 54.28 นักศึกษามีร้อยละพัฒนาการด้านความเข้าใจ

วรรณคดีจีนเพิ่มขึ้น โดยมีระดับพัฒนาการในระดับสูง ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 74.03 แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีระดับพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นในระดับสูง หลังการเรียนรู้ตามหลักสูตรฯ ทั้งนี้เป็นผลมาจากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีการสอนวรรณคดีโดยการอ่านและการเขียนและนำมาจัดการเรียนรู้ประกอบกับนักศึกษาได้ใช้ความสามารถในการทำความเข้าใจจากการเรียนมาจากวิชาอื่น ๆ ของภาษาจีน (เช่น วัฒนธรรมจีนจีนศึกษาฯ) มาทำความเข้าใจเนื้อหาวรรณคดีจีนของตนเองอย่างเต็มความสามารถ สามารถวิเคราะห์จากผลการทำข้อสอบก่อนเรียน คนที่เข้าใจก็ได้คะแนนมาก คนที่ไม่เข้าใจก็ได้คะแนนน้อย เมื่อวิเคราะห์ดู พบว่าค่า S.D. ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนมีความแตกต่างกันมาก ค่า S.D. หลังเรียนเป็น 1.87 ซึ่งน้อยกว่าค่า S.D. ก่อนเรียนเป็น 2.70 การที่ค่า S.D. หลังเรียนของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายที่เรียนวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีนมีลักษณะเกาะกลุ่มกันมากกว่าค่า S.D. ก่อนเรียน อาจกล่าวได้ว่าหลักสูตรและการจัดกิจกรรมตามหลักสูตรทำให้นักศึกษาที่เรียนเก่งหรือเรียนไม่เก่งมีความเข้าใจวรรณคดีจีนใกล้เคียงกัน สามารถทำข้อสอบได้คะแนนไม่ค่อยแตกต่างกันมากนัก แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่เรียนโดยหลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความเข้าใจวรรณคดีจีนดีขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะว่าหลักสูตรและหน่วยการเรียนรู้ที่ได้วิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือและผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาและได้รับการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ ทำให้นักศึกษาสามารถเข้าใจวรรณคดีจีนได้โดยผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทุกขั้นตอน เพื่อให้ให้นักศึกษาได้มีเวลาและใช้ความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาจีนในการทำควาเข้าใจวรรณคดีจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทุกครั้งผู้วิจัยได้ออกแบบการเรียนรู้ การสอนโดยใช้วิธีการสอนตามแนวคิดการสอนของ John Langan (2013) ชุดพัฒนาทักษะการอ่าน 4 ขั้นตอน คือ ดูตัวอย่าง อ่าน เขียน และทอ ซึ่งวิธีสอนโดยการอ่านและการเขียน เพราะการอ่านจะช่วยพัฒนาทักษะวิเคราะห์ข้อมูลเนื่องจากต้องใช้ความคิดและความเข้าใจเพื่อตีความข้อมูลที่ได้ออกมาจากการวิเคราะห์ช่วยในการเข้าใจเนื้อหาที่ลึกซึ้งมากขึ้น

และเข้าใจถึงความงามและรูปแบบความคิดในสิ่งที่กำลังอ่าน อีกทั้งพัฒนาทักษะวิเคราะห์เชิงเหตุผล การเขียนถึงสิ่งที่ได้อ่านออกมาเป็นการแสดงความรู้ ความคิดและความรู้สึกที่มีอยู่ในใจออกมาให้ผู้อื่นได้รับรู้ การอ่านและการเขียนคู่กันช่วยให้นักศึกษาเข้าใจวรรณคดีจีนได้ดีขึ้น การอ่านผลงานวรรณคดีและข้อความที่มีคุณค่าได้ช่วยในการฝึกพัฒนาทักษะการเขียน การตั้งคำถามหรือวิเคราะห์เนื้อหาที่อ่านช่วยในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ และการเขียนที่มีคุณภาพ ได้เรียนรู้รูปแบบสำนวนและถ้อยคำที่สวยงามจากผลงานวรรณคดี ทำให้สามารถเขียนได้ถูกต้องและสละสลวยมากขึ้น การศึกษาและสำนวนจากวรรณคดีช่วยในการนำเสนอคำพูดหรือบทเขียนที่น่าสนใจและมีความเป็นศิลป์ การอ่านช่วยให้มีความคุ้นเคยกับคำศัพท์และนำมาใช้ในการเขียนอย่างถูกต้อง ทั้งนี้การอ่านไม่เพียงแต่เป็นกิจกรรมที่น่าสนใจเท่านั้นแต่ยังเป็นกระบวนการที่สำคัญในการพัฒนาทักษะทางภาษาและความคิดสร้างสรรค์ที่เป็นประโยชน์ตลอดชีวิต ในเนื้อหาที่เลือกมาผู้วิจัยคัดเลือกจัดเนื้อหาที่ง่ายและเหมาะสมกับนักศึกษาไทยมากที่สุด ผู้วิจัยเปรียบเทียบกับหนังสือสอนวรรณคดีจีนในประเทศจีนและหนังสือสอนวรรณคดีจีนในประเทศไทยของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ และหนังสือวรรณคดีจีนที่คนจีนเขียนออกมาเพื่อให้นักศึกษาประเทศอื่น ๆ เรียนรู้วรรณคดีจีน ผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหาที่เป็นตัวแทนเนื้อหาของวรรณคดีจีนสมัยปัจจุบัน ทั้งบทกวีและบทนิยายเพื่อให้นักศึกษาเรียนแล้วจะได้เข้าใจวรรณคดีจีนได้มากขึ้น สามารถแปลความ ตีความ และขยายความเนื้อหาได้ถูกต้องตามเนื้อหา โดยจัดกิจกรรมหลัก ๆ ดังนี้คือ 1) ให้ดูตัวอย่าง ผู้วิจัยจัดการเรียน การสอนโดยการยกตัวอย่าง ได้แก่ มโนทัศน์เนื้อหา ความสำคัญและความเป็นมา ที่มาของเนื้อหา นามธรรม รูปธรรม เหตุการณ์ปัจจุบัน โดยเปิดสื่อวิดีโอให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาและความเป็นมาในเบื้องต้น และมีการชี้แจงวัตถุประสงค์ อีกทั้งกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความสนใจอยากรู้เรื่องราวและสุนทรียภาพของเนื้อหาที่กำลังจะได้ศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ ประภาศรี สีหอำไพ (2550) ที่กล่าวไว้ว่า การสอนวรรณคดีผู้สอนจะต้องสอนโดยนำเสนอมนทัศน์เนื้อหา ฉันทลักษณ์ และมีการนำเสนอวัตถุประสงค์ และสอดคล้องกับ นันทวัฒน์ พรหมมา (2563) ที่ได้กล่าวถึงการสอนวรรณคดีไว้ว่า ผู้สอนควรยกตัวอย่างปัจจุบันให้กับ

ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในเนื้อหาที่เรียนได้ แล้วได้แสดงความคิดเห็นต่อไป 2) การอ่าน คือ การอ่านเนื้อหาเกี่ยวกับวรรณคดีให้เข้าใจเนื้อหา โดยมีขั้นตอน ดังนี้ 2.1 สรุบบทความโดยรวม คือ การให้นักศึกษาได้สรุบบทความของผลงานวรรณคดีรูปแบบการเขียน โครงสร้างประโยค คำศัพท์เฉพาะ หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ดำเนิน การสอนอ่านนำและอธิบายรูปแบบของผลงานวรรณคดี รูปแบบ การเขียนโครงสร้างประโยค คำศัพท์เฉพาะให้นักศึกษา นักศึกษาเกิดความเข้าใจเบื้องต้นและความมั่นใจก่อนเรียน 2.2 อ่านจับประเด็นสำคัญของบทอ่าน คือ ผู้วิจัยให้นักศึกษาอ่านจับประเด็นโดยการตั้งคำถาม เช่น ตัวละครในเรื่องมีบทบาทอย่างไร เพื่อดึงดูดความสนใจและเพื่อกำหนดประเด็นคำถามในการวิเคราะห์ นักศึกษาได้เข้าใจรายละเอียดจากการอ่านและเกิดความซาบซึ้ง ซึ่งสอดคล้องกับ บุญเหลือ เทพยสุพรรณ (2556) กล่าวถึงการสอนวรรณคดีสรุปได้ว่า ผู้สอนควรเริ่มให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการอ่าน โดยการให้ผู้เรียนอ่านตัววรรณกรรมทั้งเรื่อง จากนั้นควรสอนให้ผู้เรียนเข้าใจวรรณคดีหรือวัจนวิธาน โดยผู้สอนฝึกให้ผู้เรียนเกิดความคิดที่จะตีความหรือพิจารณาส่วนที่งามและบกพร่องว่าอยู่ตรงไหน ตัวละครตัวใดดีหรือเลวอย่างไร เจตนาของผู้แต่งคืออะไร เมื่อผู้สอนทราบความคิดเห็นของผู้เรียนแล้ว ผู้สอนควรบอกความคิดของผู้สอนให้ผู้เรียนทราบด้วย เพื่อเป็นการชี้แนวทางหรือแนวความคิด จากนั้นให้ผู้เรียนตีความหรือวินิจฉัยสาร และให้พิจารณาถ้อยคำและวิพากษ์วิจารณ์จากแนวทางในการจัดการเรียนรู้ วิชาวรรณคดีนั้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียนรู้หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร ช่วยให้นักศึกษาเกิดพัฒนาการด้านความเข้าใจวรรณคดีดีขึ้น โดยในการจัดการเรียนรู้นั้นมีแนวทาง คือ ผู้สอนต้องมีความเข้าใจเนื้อหาของวรรณคดีให้ถ่องแท้ก่อน จึงสามารถถ่ายทอดวรรณคดีให้ผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สอนจะต้องกำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมให้ชัดเจน รวมไปถึงต้องมีเทคนิคในการสอนที่หลากหลาย เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความรู้สึกรักอยากที่จะเรียนวรรณคดี ผู้สอนต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น 3) การเขียน คือ ผู้วิจัยให้นักศึกษาเขียนแผนผังความคิด เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาจากที่อ่านและนำเสนอข้อคิดที่ได้ การเขียนจะทำให้การเรียนวรรณคดีน่าสนใจมากขึ้น เป็นผลให้นักศึกษาเกิดความเข้าใจในเนื้อหาผ่านการใช้กิจกรรม

การเขียนหลังจากที่ได้อ่านเนื้อหา ซึ่งสอดคล้องกับ Li Jing (2023) ได้กล่าวถึงความจำเป็นของการอ่านและการเขียนในการสอน การอ่านและการอ่านวรรณคดี เนื่องจากความคิดของคนในยุคสมัยนี้เปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งการอ่านบทความหรือผลงานทางวรรณคดีจะสามารถยกระดับกระบวนการคิดเชิงเหตุผล และทันกับสังคมปัจจุบัน การจัดการเรียนการสอนการอ่านจึงมีความจำเป็น และในการสอนจำเป็นต้องมีขั้นตอนการจัดกิจกรรม การเรียน การสอนโดยการอ่านและการเขียน แม้ว่าผลงานทางวรรณคดีจะมีถ้อยคำหรือภาษาที่ยากในการเรียนรู้ในช่วงแรก แต่ถ้าหากผู้สอนออกแบบการเรียนการสอนที่น่าสนใจดึงดูดชวนคิด มีการยกตัวอย่างต่าง ๆ เพื่อการวิเคราะห์เนื้อหา และชวนสังเกต รูปแบบ ถ้อยคำ การเรียนการสอนก็จะน่าสนใจและได้ผลมากยิ่งขึ้น ในขณะเดียวกันผู้เรียนสามารถเรียนรู้รูปแบบและวิธีการเขียน ที่ถูกต้องโดยอาศัยการอ่านและเข้าใจเนื้อหาที่อ่านได้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่า การอ่านเป็นวิธีหนึ่งที่มีประโยชน์ในการเสริมทักษะและยกระดับความสามารถการเขียนได้เหมาะสม 4) การท่อง คือ ผู้วิจัยให้นักศึกษาเลือกท่องเนื้อหาวรรณคดี โดยจะแบ่งเนื้อหาที่เรียนเป็นตอน และให้นักศึกษาเลือกท่องตอนที่นักศึกษาอ่านและวิเคราะห์แล้วเกิดความซาบซึ้งแล้วจึงเลือกนำไปท่องจำ เพื่อเสริมความเข้าใจ ตลอดจนสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งทำให้นักศึกษาเกิดความประทับใจและความซาบซึ้งจากการท่องเนื้อหา สอดคล้องกับ บุญเหลือ เทพยสุพรรณ (2556) กล่าวถึงการสอนวรรณคดีสรุปได้ว่า ผู้สอนต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกท่องบทประพันธ์ตามความสนใจและชี้แนะให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญ และความไพเราะไปถึงความงามในด้านวรรณศิลป์ และสอดคล้องกับ นันทฤกษ์ นพมา (2563) นอกจากนั้น ยังมีข้อเสนอแนะในการสอนวรรณคดีไว้ว่า ผู้สอนควรชี้ให้เห็นลีลาและความไพเราะของบทประพันธ์ แล้วให้ผู้เรียนเลือกท่องบทประพันธ์ที่ผู้เรียนประทับใจ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีน สำหรับนักศึกษา ชั้นปีที่ 3 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ และข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำหลักสูตรไปใช้

1.1 ก่อนการนำหลักสูตรไปใช้ผู้สอนควรมีการฝึกฝนการสอนตามเทคนิคการอ่านและเขียนเพื่อให้เกิดความเข้าใจและความชำนาญในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจริง

1.2 ควรปรับใช้สาระและกิจกรรมให้ยืดหยุ่นได้ตามบริบทหรือศักยภาพผู้เรียนในระดับชั้นเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ความรู้ ความเข้าใจ ได้ดียิ่งขึ้น

1.3 ในการจัดการเรียนการสอนผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติและเรียนรู้ด้วยตนเองตามขั้นตอนให้สำเร็จลุล่วง ควรเพิ่มเวลาในการจัดกิจกรรมตามความสามารถและศักยภาพของผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามและแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนาหลักสูตรเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีนที่มีเนื้อหาความยากเหมาะสมสำหรับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่ศึกษาในสาขาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาภาษาจีน

2.2 ควรมีการพัฒนาหลักสูตรในรูปแบบออนไลน์เพื่อเสริมความเข้าใจวรรณคดีจีนโดยใช้การอ่านและการเขียนภาษาจีนที่มีเนื้อหาความยากเหมาะสมสำหรับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่ศึกษาในสาขาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาภาษาจีน

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ด้วยความกรุณาเป็นอย่างดียิ่งจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดวงจันทร์ เตียววิไล ขอกราบขอบพระคุณ คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ที่ได้กรุณาตรวจแก้ไขข้อบกพร่องและให้คำแนะนำ และขอขอบพระคุณผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง อาจารย์ และนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ที่อำนวยความสะดวกให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ในการดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). *ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง ปฏิบัติการเรียนการสอนภาษาจีน*. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานคร.
- จินดารัตน์ ฉัตรสอน. (2558). *การพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL ร่วมกับแบบฝึก*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จิรัชต์ เรืองเขียน และบุญช่วย สนธิ. (2563). *ประโยชน์ของวรรณคดี(1): กลวิธีการสร้างตัวละครในวรรณกรรมกับการใช้ประโยชน์เชิงการสื่อสารที่ปรากฏในการทำงานและการใช้ชีวิตจริง*. สมุทรปราการ: มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.
- ชฎานิศ ช่วยบำรุง. (2564). *การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา เรื่อง การถนอมอาหารจากผลไม้ท้องถิ่นจังหวัดระยอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. (ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). จันทบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- นพวรรณ ใจสุข. (2556). *การพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นปีที่ 2*. วิจัยในชั้นเรียน. นนทบุรี: วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์.
- นันทฤกษ์ นพมา. (2563). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยของนักเรียน ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 10) แก้ไขเพิ่มเติม. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. (2556). *วิเคราะห์วรรณคดีไทย*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญกว้าง ศรีสุโข. (2563). *การอ่านวรรณคดี*. สืบค้นเมื่อ 29 เมษายน 2566, จาก <https://sites.google.com/a/http.ac.th/reuxng-kar-xan-wrmkhdi/1-khwam-sakhay-khng-wrmkhdi/>.
- ประกาศศรี สีหะไพ. (2550). *วัฒนธรรมทางภาษา* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

- ปราโมทย์ จันทรเรือง. (2552). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการทักษะการคิดและการสร้างสรรค์ความรู้สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2. *Journal of Education*, 21(1).
- เปลื้อง ณ นคร. (2544). *พจนานุกรม*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- พงษ์สิทธิ์ พิธิ. (2563). *การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การจัดการแสดงสถานที่เพื่อการประกอบอาชีพสำหรับนักศึกษา สาขาวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว. (ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน), จันทบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.*
- มธุรส ประจักษ์จันทร์ และคณะ. (2559). *การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเสริมสร้างความสามารถในการสอนอ่าน และการวินิจฉัยการอ่าน สำหรับครูระดับประถมศึกษาตอนต้น. (ปริญญาโททางการศึกษาระดับบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง. (2561). *หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2561).* ลำปาง: มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง.
- รชนี มนคง และปริญญา สีสทอง. (2565). *การพัฒนาหลักสูตรส่งเสริมความสามารถการอ่านจับใจความสำคัญภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการสอน เค ดับเบิลยูแอล เอช พลัส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). ลำปาง: มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง.*
- วรุณยุพา เทพสุภรณ์กุล. (2560). *การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องกระถ่อนแปรรูป กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). สบปรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.*
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2552). “หลักสูตร” ใน *สารานุกรมวิชาชีพครูเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 80 พรรษา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2554). *การพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: อาร์ แอนด์ ปรีนท์.
- สังัด อุทรานนท์. (2532). *การพัฒนาหลักสูตรและการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: เอ็กซ์ เพรสมีเดีย.
- Cai Yuqin. (2009). *识字教学方法及改革学术论文* 人民教育出版社小学语文编辑室.
- John Langan. (2013). *Reading and Study Skills*. Published by McGraw-Hill, a business unit of The McGraw-Hill Companies, Inc., 1221 Avenue of the Americas, New York, NY 10020. Copyright 2013 by The McGraw-Hill Companies, Inc. TENTH EDITION. Approach.
- Han Ban. (2012). *Confucius Institute Headquarters (Han ban)*. [Online]. Available: <http://www.hanban.edu.cn/>. [2019, September 18].
- Kanokporn Numtong and Zhang Junxia. (2021). The discussion on the teaching approaches of Chinese literature courses for Chinese majors in Thai Universities. การศึกษาภาษาจีนนานาชาติ แนวทางการเรียนการสอนนิเวศวัฒนธรรมคดีจีนในวิชาเอกภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา. *Journal of Sinology and Chinese Language Education*, 1(1), 9-16.
- Li, KY. (2010). *More than 40 million people of the world learning Chinese*. [Online]. Available: <http://news.xinhuanet.com/2010-08/19/c-13452457.htm>. [2019, September 10].
- Li Jing. (2023). *高中语文学阅读与写作融合探究*. [Online]. (C)1994-2023.China Academic Journal Electronic Publishing House. All rights reserved. Available :<http://www.cnki.net>.
- Saylor, J.G. & Alexander, W.M. (1974). *Planning Curriculum for Schools*. New York: Holt, Rinehart & Winston.

Taba, H (1962). *Curriculum development: theory and practice*. New York: Harcourt, Brace and World.

Zhou Xiaobing, Zhang Shitao, Gan Hongmei. (2008).
“The Theory of Teaching Chinese as a Foreign
Language” - Beijing: Peking University Press,
2008.

Trilling, Bernie and Fadel, Charles. (2009). *21st Century Skills: Learning For Life In Our Times*. United States of America: Jossey-Bass.

Wang, L.J. (2003). *From teaching Chinese to foreigners for International education in Chinese*. Global trends in teaching and learning Chinese language: Chinese Teaching in the World.

Zhou Jian. (2009). *汉字教学理论与方法*北京:北京大学出版社.